

נועם שיח

מיאת אב"ד סאנטווב שליט"א

הגה"ק מוויזשניע זי"ע
פניני נועם שיח - ח

יום א דהילולא השבעי
פקודי - כ"ט אדר תשפ"ה

פָּנָנוּ אֶפְרַיִם לְשִׁלְמָה
לְיִקּוֹד תְּשִׁפְחָה

לְיִקּוֹד תְּשִׁפְחָה

כל הזכיות שמורות
למכון אפרילון לשלהמה
להוצאת שיחות הרב שלמה זלמן פרידמן שליט"א
אב"ד סאנטוב - לייקווד

הרב פנחס בידרמן – הרב נתן נטע פרוש

9996551.z@gmail.com

לקבל גליונות, לנדבר גליונות, ולהענות
נא לפנות להנ"ל

קונטרס זה נדבת
הابرך היקר והחשוב
הרה"ח מו"ה נפתלי מערינג הי"ו
מחשובי חסידי ווייזניץ בויליאמסבורג
לע"נ כ"ק הגה"ק האדמו"ר מווייזניץ
מרן מרדכי בן מרן חיים מאיר צוקללה"ה
הוא ימליץ טוב בעדנו
יוםא דהילולא – ש"ק פקודתי – כ"ט אדר

הגה"ק בעל "תורת מרדכי" מוויזשניץ זי"ע

'ארציות השבעי, כ"ט אדר תשפ"ה

פניני נועם שיח - ח

סיפר לי ניסי הרב החסיד ר' אברהם דוד פוקס הי"ו, מחשובי חסידי ווייזשניץ-מאנסי, שיש לאביו הרב החסיד הישיש ר' מרדכי חנא פוקס שליט"א שטרויימל של הרה"ק בעל "אמרី חיים" זי"ע.

לאחר הסתלקותו של הרה"ק ה" אמרី חיים" מוויזניץ זי"ע, התקשר אליו בנו הגה"ק בעל "תורת מרדכי" מוויזשניץ-מאנסי זי"ע, ושאל אותו "זוען טראגט איר דער שטרויימל פונעם טאטן זי"ע?" [מתי אתם חובשים את השטרויימל של אבי זי"ע]. ענה ר' מרדכי חנא: אני חובש את השטרויימל בכל שנה בלבד. שאל אותו הרב: דו טראגסט דאס אויכעט ימים נוראים? [אתה חובש אותו גם ביום נוראים?] ענה ר' מרדכי חנא: לא.

אמר לו הרב: אם כך אני רוצה לבקש ממך טובה, אולי אני יכול לשאול ממך את השטרויימל לימי הנוראים? ענה ר' מרדכי חנא: בחרפץ לך.

ואכן לפני ראש השנה הגיע ר' מרדכי חנא אל הרב ומסר לו את השטרויימל, והרב אכן חבש את השטרויימל לראשו במשך ימי ראש השנה يوم הקדוש והושענא רבא, ולאחר הושענא רבא בא ר' מרדכי חנא לקחת בחזרה את השטרויימל.

כך נהג ר' מרדכי חנא במשך כל השנים, قولם שווים לטובה, עד להסתלקותו של הרבى לגנוו מורומים.

בכל שנה כאשר ר' מרדכי חנא היה בא אל הרבى אחר הווענה רבא לחתת את השטרויימל, היה הרבى מודה לו, והרבى היה מברכו "אייה איבער א יאר!" [אייה לשנה הבאה"]

בשנה שבה נסתלק הרבى (תשע"ח), הגיע ר' מרדכי חנא אחר הווענה רבא כמנהגו בכל שנה וישנה לחתת בחזרה את השטרויימל. הרבى אמר לו "ייש"כ", ותו לא מיד. הגבאי שעמד שם אמר להרבى: דער רביז זאל אים אנוואונטשן "אייה איבער א יאר" [שהרבى יברך אותו "אייה לשנה הבאה"]. אמר הרבى לר' מרדכי חנא "דער אייבערשטער זאל העלפֿן דו זאלסֿט זיין געזונט און שטארק" [יעוזר הש"ת שתהיה בריאות וחזק].

חוזר הגבאי ואמר להרבى: דער רביז וואונטשט אים דאך יעדעם יאר, זאל דער רביז אויך יע策ט וואונטשן "אייה איבער א יאר" [הרי הרבى מברכו בכל שנה, שהרבى יברך גם עכשו] "אייה לשנה הבאה"] אבל הרבى שתק ולא אמר כלום, ובאותה שנה נסתלק הרביבי...

סיפר לי הרה"ח ר' נפתלי מערינג הי"ו מוחשוב חסידי ויזנזי בוויליאמסבורג, שפעם היה אחד שאחיו חיתן ילד, ולאחר החופה חשב האח לעצמו, להיות וייש בעת זמן רב עד שייכנס החתן, חבל להפסיד את הזמן, ואפשר להפסיק לעשותות משווה, וממחשבה למעשה, החל האח לבית מדרש בסミニכות להאולם ללימוד קצת.

באמצע הלימוד, נרדם האח על הגمراה, והמשיך לישון ולישון עד שהפסיד את כל החתונה. כשהחתועד וראה שהפסיד את כל

החתונה, התקשר לאחיו, והתנצל בפניו שנרדם תוך כדי לימודו, ולכון לא היה נכון בעת החתונה. האח הבעל שמחה ענה לו ברוגע ובכاب, "היתכן, א ברודער פארפאסט א גאנצע חתונה פון א ברודער" [היתכן אח מפסיד את כל החתונה של אחיו].

למהרת נכנס אח זה אצל הגה"ק בעל "תורת מרדיי" מויזשניץ מאנסי ז"ע, והוא מספר להרבי שאחיו כועס עליו מאד מאד על זה שהפסיד את כל החתונה שלו, ושאל את הרבי מה עליו לעשות.

ענה הרבי ואמר לו: איך האב נאך אזי ליב די גمرا ווי דו האסט, אבער וווען א ברודער מאכט חתונה זיצט מען פון אנפאנג בי צום סוף [גם אני אוהב את הגדרא לפחות כמו שאתה אוהב אותה, אבל כשאח מחתן, יושבים ומשתתפים בשמחתו מתחילה ועד סופו]...

סיפור לי כ"ק אדמו"ר מויזשניץ-בארא פארק שליט"א: בעת שהיה זקני (גה"ק מויזשניץ ז"ע) ילד בן ט' או בן י', ראה בסידור את הנוסח "לשם יהוד" שאומרים לפני הנחת תפילין, ומאד מצא חן בעיניו, ובמיוחד מה שאומרים "לשעבד בזה תאות ומחשבות לבנו לעבודתו ית"ש", ומאו התחל זקני ז"ע להגיד את ה"לשם יהוד" תמידין כסדרן על אף שעדיין לא הניח תפילין...

מסופר, שפעם התקיימה מלחאה רבתית אצל הציבור החראי על עני מסויים אחד, והעסקנים פעלו ללא הרף שככל הרובנים מכל

החווגים והעדות ישתתפו במחאה זו, וממן הגה"ק מוויזשניץ ז"ע הורה לכל הבכורים שבישיבתו שלא ישתתפו במחאה זו מפני ביטול תורה.

והיו כמה אנשים שחמתם בערה בהם להשחית על כך שהרבי הורה לחסידיו שהבכורים לא ישתתפו במחאה זו, והוציאו פאשקבויל נגד הרבי בה הם כתבים שכשמדובר בוואכט נאכט, אין הרבי מונע מהבכורים להשתתף בה, שם זה לא ביטול תורה, ואילו כשמדובר במחאה על כבוד שמים, שם יש כבר לרבי עניינים על ביטול תורה, והוא מורה לחסידיו שהבכורים לא ישתתפו שם. כשנודע הדבר להרבי, התבטה הרבי ואמר "הם באמת צודקים"!... ומאותו היום ולהלאה, לא הרשה לבכורים להשתתף בוואכט נאכט....

ספר לי אחד, שלפני הרבה שנים חיבר אחד מבני משפחתו ספר על תולדות חייו ופעלויו של כ"ק מרן ה" אמרי חיים" מוויזניץ ז"ע, ועלה בדעתו להראות את החיבור לבנו של ה" אמרי חיים", ה"ה מרן הגה"ק מוויזשניץ-מאנסי ז"ע, ולקיים ממנו הסכמה על הספר, ומפני שהיה חפץ שהספר ישא חן אצל הרבי, لكن בחר קטעים מסויימים מהספר, בידיעו שהרבי בודאי יהנה מהם, והראה אותם להרבי.

והנה, כשנכנם הלה אל הרבי, הראה לו תחילת מה שכתב בספרו, שמן ה" אמרי חיים" ז"ע היה מקפיד שלא יצלמו אותו ולא יעשו ממנו תМОנות, ובידיעו שהרבי מוויזשניץ מקפיד מאד שלא יצלמו אותו, חשב שבודאי יהנה מזה הרבי יותר. הרבי הסתכל על

זה והגב: "נו - איך וויס נישט וויפיל דער טאטע האט מקפיד געווען אויף דעם" [נו - איני יודע עד כמה הקפיד אבי על זה], והחזר לו את הספר ...

סיפר לי בן אחוותה של הרבנית הצדקנית מוויזניץ שתחי', אשת חבר של מרן הגה"ק בעל "ישועות משה" מוויזניץ ז"ע, ששמע מודחתו הרבנית, שבשנת תשס"ד, בקרה באמריקה, ונכנסה אצל גיסה מרן הגה"ק מוויזניץ ז"ע, ואמר לה הרב "איך בין مكان דין גן עדן" ...

סיפר הרה"ח ר' זושא פרידמאן שליט"א מחשובי חסידי וויישניץ-מאנסי, שלפני שנים רבות היה מסיע רבות להגה"ק בעל "תורת מרדכי" מוויזניץ-מאנסי ז"ע בהשגת כספים למוסדות וויישניץ, שפעם אחת התקיים מסיבה ודינר לכבוד הרב ז"ע לאסוף סכומים גדולים להמוסדות. המסיבה התקיים בבית אחד הנגידים.

כשהרבី נכנס לבית הנגיד, הציג הנגיד בפני הרבី את ילדיו, וכולם היו מגולחים. כשהרבី ראה אותם, נקב בתוכחת מוסדר ודיבר אליהם ובפני הנגיד דברים כדרבוניות אודות כך שאינם מוגלים זקנים והם מגולחים.

פנה ר' זושא אל הרבី, ואמר: אני עובד קשה להשיג כסף להמוסדות והרבី מקלקל את כל העבודה. אמר לו הרבី: אתה חושב שכשמיים ישאלו אותי אם השגתי כסף להמוסדות?? -

בשים יתבעו אותו על זה שהייתי יכול לומר לומר מוסר ליהודי ולא אמרתי לו – על זה ישאלוני ויתבעו אותו בשמי!!...

סיפר הרה"ח ר' נפתלי מערינג הי"ו מחשובי חסידי וויזשניעז בויליאמסבורג, שפעם הcnים בחור אחד "שעות צעטל" אצל הגה"ק בעל "תורת מרדכי" מויזשניעז-מאנסי ז"ע, וכותב שם שבשבת קודש למד שלוש שעות. הבוחר היה בטוח בעצמו שהרבינו יtron לו לטיפה [גלוועט], בחור לומד שלוש שעות בשבת? וכי מילתא זוטרתא היא? אבל במקום זה, שאל אותו הרבין: וואם האסטו געטאן די איברגיגע צייט? [מה עשית בשאר השעות?...]

סיפר אחד ממוקדיו של הגה"ק בעל "תורת מרדכי" מויזשניעז מאנסי ז"ע, שהיה אחד מקרובי הרב שהיה רב בקהילה מודרנית מסויימת, וכשהייתן את אחד מלדיו, שלח הזמנה אל הרב זצ"ל. אל ההזמנה היה מצורף כרטיסים לצרכים שלוח בחזרה להודיע אם ישתתפו בסעודת החתונה או לא.

הרבי החזיר את הcarteis, ורשם על הcarteis כך: אם יעשו תמנות בחתונה, אפשר להזמין מקום אחד לסעודה [דהיינו להרבנית], אבל אם לא יהיו תמנות, אפשר להזמין לסעודה שתי מקומות [דהיינו גם בשבייל][...]

בפסוק נאמר (במדבר ל', ב'): וידבר משה אל ראשי המתוות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר ציווה ה'.

מן הנה"ק מוויזשניץ-מאנסי זי"ע היה מפרש בנوعם שיחו, דהנה בפרשה זו בא משה רבינו ללמד את בני ישראל את דיני הנדרים אשר יוציאו מפיהם, שהם דין קשים והלכות מרובות ומורכבות, וכן צריכים להזיהר מאד במה שמוציאים מהפה, כדי שלא יבואו להוציא מהפה לשון נדר, כי מרוב דבריהם יכולים להבטיח דבריהם ולהגיעו לחשש נדר, וכך העצה היועצת לכך שלא יבואו להיכשל הוא לדבר כל היום רק דבריהם של תורה ומצוות, שאז לא יצאו מפיו סתם דבריהם שיכולים לגרום לנדרים ודומיהם.

וזהו מה שאמר להם משה לראשי המתוות – קודם שהתחילה ללמדם דיני נדרים, "זה הדבר אשר ציווה ה'" – "דבר" הוא מילון "דבר", "זה הדבר" – אלו תהינה הדיבורים אשר יצאו תמיד מפי של אדם, "אשר ציווה ה'" – רק דברים אשר ציווה ה', דהיינו תורה ומצוות אשר ציווה ה' לעשותם, ואם ידברו כל היום רק דבריהם של תורה ומצוות, יוכל להזיהר מלhicshel בסתם דבריהם אסורים ונדרים.

ספר לי הגה"ח המפורסם רבי יוסף יצחק רוזענפעלד שליט"א מו"ץ בבד"ץ "שבת הלוי" במאנסי (בעת שביקר אצל בתי החולמים לאחר שהובילו אותו לשם באמצעות הלויה של האדמו"ר מקאיסוב זצ"ל – ועי' נעם שיח מטו"מ תשפ"ד, מס' 260), שספר לו האדמו"ר מקאיסוב זצ"ל, שלפני הרבה שנים התקיימה מסיבת מלחה בbara פארק לטובות מוסדות וויזשניץ-מאנסי, והרב הגה"ק בעל

"תורת מרדכי" זי"ע הופיע בהדרתו לפאר את המעדן, הרב דיבר שם ועמד על שתי נקודות, על חומר האינטרנט, ועל העניין שלא לאכול איזו קרים באמצעות הסעודה.

סביר לו הרב מקאיסוב, שאח"כ ניגש אל הרב ואמר לו, שלא טוב לערב את העניין של האינטרנט ביחד עם איזו קרים, כי אז יחשבו שהאינטרנט חמוץ כמו אכילת איזו קרים...

ספר לי כ"ק אדמו"ר מווזשניץ-ירושלים שליט"א, שפעם אחת ישן נכדו - שהיה בחור - בבית הרב זי"ע, והרב ביקש ממנו שלפנות בוקר עיר אותו כדי לлечת למוקה קודם שהוא לומד. בבוקר התעורר נכדו הבוחר בשעה שמנוה וחצי, והוא נהה לומד - מי יודע - אולי הרב עדיין ישן בגללו, והרי הוא רצה לקום בבוקר, ולכן הזרז מיד ונכנס לחדרו של זקינו הרב, אך מיד בהיכנסו ראה שהרב יושב ולומד בהתמדה.

כשהראהו הרב, והבחן שהוא מלא פחד על כך שהוא לא התעורר בשעה שהוא ביקש ממנו, הרגיעו הרב ואמר לו, שהוא כבר התעורר מעצמו לפנות בוקר, אך כישרצת לлечת למוקה, הוצרך לעبور דרך החדר שהוא ישן שם, וכן ישנו שם עוד נסדים, וחשש הרב שם עברו, יהיה שם איזה רעש, והם יכולים להתעורר מלחמת כן, ולכן - אומר הרב זי"ע - לא רציתי שתתעורר בgalley, והחלטתי שבנתים את חיל ללימוד בלי מוקה...

כאשר נתყיסד בית מדרשנו, לא היה כאן מקוה בכל האיזור. היה זה מקום חדש, אשר זה לאחרונה נתყישב, ועדין לא היה כאן שום מקוה, המקווה הקרוב ביותר היה מhalb של חצי שעה.

כאשר נכנסתי אל כ"ק אדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי הכה"ק בעל "תורת מרدقי" זצוק"ל, וסיפרתי לו מזה, הגיב עמוק לכו, "א גענט דארך דאבן א מקוה!" [שכונה - חייבים שהיה בה מקוה], ותיכף ומיד נתן לי סכום כסף שאחhil בבנייה המקווה.

הרבי היהCIDוע מואוד אויגערעכנט [מהוושב] בענייני כספים, אבל בכל פעם שנכנסתי אליו באותה תקופה, היה תיכף מתענין "וואו האלט מען מיט די מקוה? דא האסטו געלט, ענדיג די מקוה!" [היכן אוחזים עם המקוה? הוא לך כסף, תסימם את בניית המקוה!].

הרבי לא הניח לי, ובכל הזדמנויות היה מזרז אותי "מידארך האבן א מקוה!!" [צריכים מקוה].

בנית המקוה ארכה זמן רב, חדשים ארוכים חלפו עד שנסתiya מה מלאכת הבניה. וכאשר גמרו את המקוה בשעה טובה, נכנסתי שוב אל הרבי ואמרתי לו: ברוך ה' גמרו לבנות את המקוה! ואני רוצה לומר להרבי, שלא החסרתי אפילו שבת אחת מלילך למקוה! בכל שבת בבוקר הקדשתי להה שעה ומחצה, משעה שבעה וחצי עד שעה תשע. מחצית השעה הלכתית, מחצית השעה הייתה שם, ומהחצי השעה חוזרת!>.

אפילו אחרי "ליל הסדר" לא ידעתי אם נשאר לי זמן לנוח מעט, כי חששתי שלא ישאר זמן מספיק בשביב המקוה, וברוך ה' בכל התקופה הזאת לא החסרתי אפילו שבת או יו"ט אחת.

אלו הזוכרים את הרבי, כשהיה לו חביבות לאיזה דבר, היה מבטא את החביבות על ידי שהעניק סטירת לחץ - א פאטש. ילדים

שנכננו אליו ונבחנו על משניות, היו זוכים לקבל סטירות לחי כאות חיבתך.

כאשר אמרתי להרבי שלא החסרתי אפילו שבת אחת מלילך למקוה, אמר ברוב התפעלות: איזו?! קין איינמאל נישט פארפאטלט?! [ככה? אף פעם לא החסרת?!] ונתן לי שתי סטירות לחיה חזקות - אבער איזעלכע צוויי פטעש, נישט סתט...

סיפר לי כ"ק אדמו"ר מוויזשניץ-מוניטריאל שליט"א, שפעם אחת נכנס אל אביו הגה"ק בעל "תורת מרדכי" מוויזשניץ ז"ע איזה בן של קדושים, קרוב רחוק של הרבי, אשר עמד לפני נישואיו אחד מילדיו, והגיע להזמין את הרבי לשמחת החתונה.

הרבי בירך אותו בברכות לרוב, והתנצל בפניו שאינו יכול לבוא להשתתף בחתונת, להיות שבלי עין הרע יש הרבה קרוביים רחוקים, ואם יתחיל ללכת, יצטרך ללכת אל כולם, ולכן אינו הולך אצל אף אחד.

אותו קרוב הפציר מאד שהוא רוצה שהרבי יבוא להשתתף בשמחת החתונה, והרבי הסביר לו שיש ב"ה ריבוי של שמחות אצל קרוביים רחוקים, ואם יתחל ללכת אצל כלום אין לדבר סוף. אבל היהודי לא הרפה, והמשיך להפציר. אז אמר לו הרבי: נו, מיזועט זען [נראה], ואותו היהודי יצא מהדרו של הרבי.

תיכף כאשר האיש יצא מאט הרבי, אמר הרבי: איך האב חרטה אויף דעתו וואס איך האב זיך אויסגעדרוקט, וויל איך האב אים אפגענארט, יעכט מיינט ער או סאייז דא א הויה אמינה או איך גי' גיין, סאייז שקר, איך האלט נישט ביימ גיין! [אני מתחרט על מה

שאמרתי, כי רמייתי אותו, עכשו הוא חושב שיש הוא אמינה שנייה
אבל, אבל זה שקר, איןני רוצה ללכט[...]

היה אחד שנתקרב לוויישניז, והתחל לשתף בשולחנותיו הטהורים של הגה"ק ה"תורת מרדכי" מוויישניז-מאנסי ז"ע. פעם אחת אמר להדומ"ץ הגה"ץ רבינו אברהם ניסן נימאן זצ"ל, שהוא הבחן שלרב יש גיבע עם רגל (א ווייניצער בעכער מיט א פיס), ורוצה לדעת אם כך הוא המנהג בוויישניז או שהוא רק מנהגו של הרבי, כי אם כך הוא המנהג בוויישניז, הוא רוצה לקנות גם לעצמו גיבע זה.

אמר לו הדומ"ץ: אבי (הרבי החסיד ר' הערשל נימאן) ז"ל היה חסיד ווייניז נלהב, והוא היה רגיל לקדש עם גלאז (כום זוכחת). בוייניז יש רק מנהג אחד להיות "מעביר על מידותיו"...

ספר לי הרה"ץ רבינו ישראל האגרע שליט"א, מגDOI המשפיעים בקרית ווייניז בני ברק, בנו חביבו של כ"ק אדמור מוויישניז-בארה פארק שליט"א, שזקינו הרה"ק בעל "תורת מרדכי" מוויישניז זי"ע - הגם שהיתה לו התקשרות עצומה לזקינו הרה"ק ה"אהבת ישראל" זי"ע - עם כל זה הקפיד שבכל משפחה אצל בניו ונכדיו, יתנו תחילת את השם "חיים מאיר" על שם אביו הרה"ק ה"אמרי חיים" זי"ע, ורק אח"כ יתנו את השם "ישראל" על שם זקינו ה"אהבת ישראל", וזאת מפני מצות "כבוד אב".

מספר הרה"צ, שבכל המשפחות של עצאי זקינו בעל ה"תורת מרדכי", יש רק אחד שקיבל את השם "ישראל" לפני שהיה אצל המשפחה את השם "חيم מאיר" - "און דאס בין איך!" [זה אני]....

ומעשה שהיה כך היה: כשהנולדתי, הילך אבי כ"ק אדמו"ר מויזשניעץ-בארא פארק שליט"א לשאול את זקינו הרב מויזשניעץ-מאנסי זי"ע איזה שם לקרוא להרך הנולד. זקינו הרב אמר לו לחת את השם "ישראל". דבר זה היה אצל אבי לפלא גדול, ולכון שאל את זקינו הרב זי"ע "ニישט' חימס מאיר?" [האם לא לחת את השם "חימס מאיר"].

השיב לו זקינו הרב "דער אהבת ישראל איז אויך געוווען און ערליך איד!" [ה"אהבת ישראל" גם היה ירא שמים], ואכן נתנו לי את השם "ישראל".

מספר רבינו ישראל: שנים רבות אח"כ, כאשר באתי בקשרו שידוכין, נתברר ונודע עמוק הכוונה של זקינו הרב זי"ע, כי שמו של חממי שליט"א הוא "חימס מאיר", ואילו הייתה נקרא בשם "חימס מאיר", לא היה השידוך יכול לצאת לפועל, כי הלא שמי הוא בשם של חממי שליט"א "חימס מאיר". ואז נוכחו כולם לדעת עד כמה ראה הרב מרוחק, כי על ידי שקיבלתי את השם "ישראל", הייתי יכול להשתדר עם אחד ששמו "חימס מאיר"....

ידוע, שכ"ק מרכז הנה"ק בעל "תורת מרדכי" מויזשניעץ זי"ע התבטה פעם ואמור, שככל דבר הנוגע ל"ארץ ישראל", לא ישאלו

אותו, אלא ישאלו את ה"פלאמעניק" (בן אחיו) האדמו"ר מוויזניץ
מקריית ווייזניץ בני ברק...

וסיפר אחד ממקורביו של הרבי מווישניץ-מאנסי זצוק"ל,
שפעם אמר להרבי מווישניץ-מאנסי שהוא עשה את האדמו"ר
מוויזניץ-קרית ווייזניץ ל"רביבי", שכן אמר שככל דבר שנוגע לארץ
ישראל שישאלו אותו. אמר לו הרבי: אני עשיתו אותו "רביבי"? ? –
הקב"ה עשה אותו "רביבי"!! ...

סיפר לי כ"ק אדמו"ר מווישניץ-מנטריאל שליט"א, שבינו
הגה"ק מווישניץ ז"ע, קרא אליו יהודי אחד כדי לברר אצל אודות
אייה ענין. כאשר היה נזכר בחדר הרב, ענה ואמר: פארן רבין
גוי איך זאנן דעם אמרת! להרבי אני הולך לומר את האמת]. שאל
אותו הרבי בפליאה: נאר פאר מיר זאנסטו דעם אמרת, און פאר
יענעם נישט?? [רק לי אתה אומר את האמת, ולאחר לא??[...]

חסידים במספרים, שמה שמרן הגה"ק בעל "תורת מרדכי"
מוניישניץ ז"ע התيسر בשנותו האחרונות ביסורים נוראים וקשיים
רח"ל, היו אלו ה"תיקונים" שהרבי היה מקבל עליהם כל השנים...
והנה יש כאלה אנשים שאומרים,שמי שאומר כך על הרבי זהו
"שונצנות", ואני אומר שדבריהםאמת, אבער אזא "שונצנות" אי
ニישט אזי געפערלעך...

לפני כמה שנים ניגש אליו אחד ואמר לי "או, יש לך חתן וכלה
בבית! - השiert יرحم עלי!"...

אמרתי לו, שכשהיהתי בארץ ישראל לאחרונה, השתתפת
בשמחת שבע ברוכות לנכדו של כ"ק אדמו"ר מלעלוב-ירושלים
שליט"א שהתאסfn אצלי כמה פעמים ואף ערך כמה פעמים
שבות בבית מדרשיינו, ונשא שם דברים הגה"ץ ובו חיים יוסף
בידרמן שליט"א מלעלוב, ובתוך דבריו סיפר את העובדא דלהלן:

גה"ץ רבי משה סופר שליט"א אב"ד פפא ירושלים היה
פעם באמריקה ונכנס אצל הגה"ק בעל "תורת מרדי"י" מוויזשניץ-
מאנסי זי"ע, והתאונן על שבבל שני וחמיישי הוא צרייך לנסוע
לאמריקה, כי יש לו הרבה ילדים ונכבדים המתגוררים באמריקה,
והוא צרייך להגיע לשם לעיתים קרובות, פעם יש חתונה פעם יש
שלום זכר ופעם יש ברית, והוסיף לומר "אני על המטוס יותר
מabit"...

הרבי שמע את דבריו, הביט לתוכו עיניו ונעה ואמר "איך האב
ニישט אויף דיר קיין רחמנות" [אין לי רחמנות עלי...]

ראיתי בספר "משנת מרדי" על פרקי אבות, שאמר הגה"ק
בעל "תורת מרדי" מוויזשניץ זי"ע על הא דאמרו חז"ל (מסכת אבות
פרק ה, משנה כ"א): בן עשרים לרדוף בן שלשים לכח וכו' בן ששים
לוקנה בן שבעים לשינה וכו', זול"ק:

יש לרמז بما שהוא מזים על הטמא ביום השלישי וביום
השביעי דייקא - והוא הטהור על הטמא ביום השלישי וביום
השביעי וחטאו ביום השביעי וככמ' בגדיו ורחץ במים וטהר בערב

(במדבר י"ט, י"ט), דהנה אמרו חז"ל בן עשרים לרדוף, וכי' בספרים הכוונה שבשנתיים אלו מכ' עד לי יש על האדם התగבורות היצור שרווצה להפילו לתאות וצדוי, וע"כ ציריך התחזקות גדולה בשלושים אלו להכניע כח היצה"ר, וזה בן עשרים "לרדוף", כלומר לרדוף ולהכניע היצה"ר.

ואי' בספרה"ק ששבעים שנים חזי' האדם נמשלו לו' ימים, ולמן מזים עלייו ביום השלישי שמרמו לשנים אלו בגין עשרים עד בן שלשים, לעורר את האדם שמאוד יתיגע את עצמו בשלושים אלו להיטהר ולהתקדש מטהות עזה"ז.

והזאה שני' ביום זו, שמרמו להשנים בגין ס' ועד בן ע', היינו שלא יחשוב האדם שכבר די לו שהתייגע על עבודה השי"ת עד היותו בן ששים שנה ושוב אין ציריך לעובדה ויגעה רבבה, ולזה מזים גם ביום השבעי, להורות שם בשלושים אלו ציריך האדם לעמל ולהתייגע בעבודת השי"ת עד הרגע האחרון, ואז יערחו השי"ת שיווכל לטהר עצמו ולא יפול בראשת הבעל דבר.

ספר לי כ"ק אדמור' מויזשניע-ירושלים שליט"א - שכידוע מסור מאד למן חולין עמק בית ישראל ומתעסק עם ימים ולילות להעלות להם מזוז ומרפא, שפעם התעסק לרופאות חוליה אחד בעבר ראש השנה, וכשפנה יום, ונכנס يوم הדין הגדול והנורא ראש השנה, תפס את עצמו שמחמת טרדותיו במשך היום, הוא עדין לא הלק למקוה להתקדש ולהיטהר לבבود היום הגדול והנורא, אז הוא ניגש מיד לאביו כ"ק מרן אדמור' מויזשניע-מאנסי ז"ע, ושאל אותו אם יתאמץ וימחר ללבת עכשו למקוה.

שאל אותו אביו הרב ז"ע "האם היום בבוקר לפני סליחות טבלת במקוה?", השיב הרב ואמר "כן", אמר לו אביו "אם כן למה אתה צריך ללבך עוד פעם למקוה?..."

ספר לי כ"ק אדמו"ר מויזשניץ-ירושלים שליט"א, שפעם חל יום היארצייט של אמו הרבנית הצדקנית מויזשניץ ע"ה בערב שבת, ושאל את אביו הרב ז"ע, אם הוא צריך ללבך ג' פעמים למקוה היום בערב שבת, פעם אחת קודם תפילה שחרית, ועוד פעם כשחורים מבית החיימ, ופעם שלישיית לבוגד שבת. אמר לו אביו הרב שילך כשחורים מבית החיימ.

מספר הרב שליט"א שao שאל את אביו "האם לא אלך למקוה קודם התפילה, הלא אני הולך להתפלל לפני העמוד?", אמר לו הרב עוד פעם שילך לאחר הבית החיימ. מספר הרב, הלא סוף סוף אני סקווערער אייניקל, והלבתי גם קודם התפילה...

ומספר הרב, שערב יום הקדוש, היה יום שאביו הקפיד מאד על המקוה - וביום זה הלך כמה פעמים למקוה, וגם בשנתו الآخرונה, שהייתה לו מאד קשה ללבכ, וגם לא היה ב��ו הבריאות, התאמץ מאד והלך כמה וכמה פעמים לטבול במקוה.

שמעתי אומרים שהנה"ק בעל "תורת מרדכי" מויזשניץ-מאנסי ז"ע היה רגיל לבדר אחר ראש השנה אצל האנשים שהתפללו עם הרה"ח הנעלה ר' קלמן שטעהל זצ"ל, שהיה נעים זמירות וחוץ ביום הנוראים ברכיהם"ד דחסידי וויישניץ בכארא

פארכ (שגם אני זכיתי בנעורי להתפלל אצלו כמה פעמים) - איך היו התפילות שם. וסיפר לי אחד, שפעם התבטה הרב ואמר "או איך וואלט געקענט, וואלט איך געדאוונט בי' ר' קלמן" [אם הייתי יכול, איזי הייתי הולך להתפלל אצל ר' קלמן] ...

פעם נפגש הבודח המפורסם הרה"ח ר' ישראל שטערן הי"ו מלונדון עם הגה"ק מוויזשניץ-מאנסי ז"ע, ושאל אותו הרב: מפני מה המשילו חז"ל את מעמד "מתן תורה" ל"חתונה"? (ראה מס' ענית פ"ד מ"ח "ביום חתונתו זה מתן תורה", ועוד).

השיב לו ר' ישראל על אתר: מפני שב"מתן תורה" לא עשו שום "תמונה" ממש מעמד נשגב זה, וכך שנאמר בפסוק (שמות כ, ד): לא תעשה לך פסל וכל תמונה, וכן נאמר (דברים ד, ט"ו): כי לא ראיתם כל תמונה ביום דבר ה' אליכם בחרב מתוך האש, וכך כמו כן בחתונה אסור לעשות תמונות... (כידוע שהרב הודה מודע לעשיית התמונות בחתונות), והרב נहנה מאוד ושהק.

כעשרים שנה לאחר הסיפור הנ"ל, ביקר ר' ישראל אצל הרב ז"ע במאנסי, והיה זה בסוף ימי של הרב שמחמת חוליו כהו מאור עיניו רח"ל, וכל אדם שנכנס אצל הרב הוזכרו להציגו בפניו ולומר מי מגיע, ובעת שר' ישראל נכנס, אמר הגבאי להרב שרי' ישראל שטערן מלונדון נכנס,omid כשבשמע הרב את שמו, הגיב ואמר לו "נהניתי מאד مما שאמרת לי בעניין התמונות"...

עמ' ח' י

לְחַם לֹא אָכֵל וּמִים לֹא שָׁתָה (כי תשא לד, כה).

אדם אחד נכנס אל הורה"ק מסkoloun ז"ע, והציג את עצמו שהוא נכנס של אותו יהודי שהכנס אוכל לבית האסורים בעת שהרב ואביו הרה"ק בעל "נועם אליעזר" מסkoloun ז"ע היו אסורים שם.

כששמעו הרבי את דבריו, הגיע ברוב התפיעולות
לאמר: "אוזי?! אוזי?! מWOOD יפה, יישר כת! אני שמח
לפגוש אותך".

לאחר זמן כשיצא הלה מהדר הרב, הבחן אחד
הכנים שהרב מחייב לעצמו ושותק, והוגם שדרכו של
הרב היה להיות תמיד בשמחה, אבל מ"מ לא היה דרכו
בכך לשוחש לעצמן.

ニיגש הבן אל אביו הרבי ושאל אותו "מה זה ועל מה
זה, למה הרבי מחייבך לעצמו".

והשיב לו הרב כי, "חאם ראת מי היה כאן מקודם".
השיב הבן ואמר "כן". שאל הרב כי שמעת מה שאמר פלוני", אמר הבן שוב "כן", ושוב שחק הרב, שאל הבן את אביו מה פשר השחוק, וכי אין זה דבר יפה ונחמד מה שזקנו עשה שהביא את האוכל להרב ולאביו זי"ע בבית האסורים".

נענה הרב במתוך לשונו ואמר לבנו "מתי יהיה לנו אוכל בבית האסורים?!"...

נוועם שית, שיחות אב"ד סאנטו ב שליט"א

ל耑ר הפרסה - פראטת גהעלוועך

השוויה, ומה אם עינך שיש בתוכן שוחר
ולבן אין אתה זהה אלא טנק השווה,
הקב"ה שבעל אורה הוא צרך לאורה
שלכם". מכאן למדוי צידוקים (בעי' בפנוי
צוק פשתן) ואחרות יוציא, כי הנה לא
כל העתונות שווים, פטומים שמרובים והארם
אור בהור שבחוקם - באותו לנו
שביעיינם, כי אור ה' וזה עלה, ועל מי
טנוות נחלתו דבואה ברוחותיו ומי
בשבטיהם, לאחד, טנוות שארם אברבניאל
ויליאם אנטון ברון פון ליכטן אאל תבור
עלינו שיש בתרבונם אאל תבור
היררכיה של קתדרת רומי קתדרלי
הנורווגית, אמר רבי הנרניאן, אמר הקב"ה:
אייריא במדרש (כח ז') בפרשנן על
הפסוק (ו א) 'ברעלולך את
הנורווגית, אמר רבי הנרניאן, אמר הקב"ה:

כב. הנה הג השביעית הוא יומם טוב של 'קידולת התורה', מעטה יש להזכיר, מודע אין וקדין עם התורה כמו שעשינו בשמחת תורה, ואמר האדמו"ר מסלקען ע"ז' שקבלת התורה לבד אינה מספקת, ועודין אין בו סיבה מוספקת לזרקיה נשמהה. רק חיכים לעבר את ימי הקץ עם כל נסוחתו ומווארותו לדאות אם בראויו תהייך את הוועדה בפועל ממש, וכאנו, אך רואים אחר כך שיטר את התורה בראויו ועשה תדריך ובפועל ממש, ועודין, אך רואים כל יישל בנדון עיריה ושםו ימשך

קהל זכרון אלעזר סאנטווב

על שם הנזיר רבן אלעזר לעוז ז"ע בעל שם ר' שמואן דוקח אב"ד סאנטווב
על שם נינו הנקרא על שם הרה"ה הנעלמת מותה ג"ר יעקב אלעזר פרידטאן ז"ל

Congregation Zichron Elazar
16 Irene Court Lakewood, NJ 08701

קידושא רבא *

مفואר

שבת קודש פקודי תשפ"ה

נתנדב ע"י ידידינו היקר, הנגיד המפואר
הרה"ח מו"ה שלמה זלמן גראס הי"ו
מחשובי מתפללי בית מדרשינו

לרגל יומה דהילולא ביום ש"ק של
מרן מרזכי בן מרן חיים מאיר זי"ע
מוריזשניץ

הרב שליט"א ישמעיע סיפוריים ועובדות מבעל ההילולא זי"ע

'gartel' לגבי אמרית לשם "חוֹד"

שה וסיפר (מו"א מהדור גליון גומש שי וקהל השע"ט)
אב"ד סאנטווב ל"יקוד שליט"א מברושים פרידטאן: קידוש
שוגה"ק מוריישנץ מאיסי ז"ע, כמעט לא ראה בעיניו
ל"ע בשנים האחרונות לחין, ולכן היה מתפלל כל
ההפלות בעל פה — גם כשהיה מתפלל לפפי התיבת, וגם
שר בעל פה את כל הומרות מטהש — והוא הרבה שארם
רק מפעם לפעם, כמו אמרית ה"אקורdot" בחג השבעות
וכדומה,ఆ היה עמוד אחד הגבאים או הנכדים לירוי, ועוד
לו קצת כדי שלא יעשה שם טעהו.

ספר ליל, ששתנה תחת הש"ז — שהן חומת סתולוות
— היה נוכח בהדרקתו נרת חונכה אג'ל הרבי, והחכין
שבעת אמרות הלישם יוד"ר קודם הולכת נר נוכחה, וכך
אחד על יד הרבי כדי לעזור לו לומר את הלשם "חוֹד".
לפתע נטה הרבי אליו ואמר לו "יית ואותה הולך לעורו ל'
באמרית הלישם ייחד", תני מבקש ממן, שג אזהה תלבש
את הגרטל בעת אמריתה..."

Melaveh malkah for K'hal Zichron Elazar Santov

ニישט געוווען פאר וועמען...

הגה"ץ אב"ד סאנטו

(גליון נועם שיח סאנטו, פורום תשפ"ה)

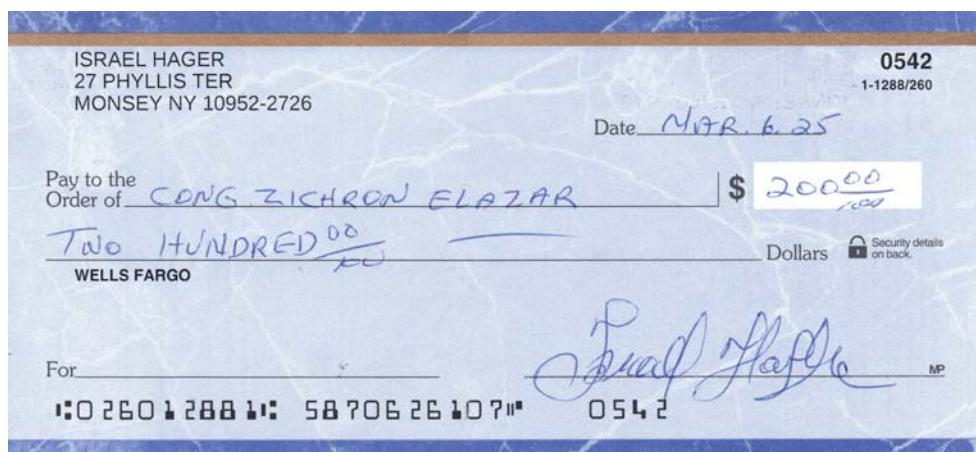

זונטאג פרש特 לְך (תשפ"ד) האט כ"ק אַדְמוֹר
מסאטמאָר שליט"א באזוכט אין לעיקוואָד, און
בתוך דבריו האט ער דערצילט אֶז ער האט געפרעגעט אַמְּאַל פֿוֹן זַיִן שׁוּעָר
מרן הגה"ק בעל ישועות משה מויזניץ ז"ע אויב אינדעראַהַיִם אֵיז גַּעֲוָעָן
פארענטשעס בי"ד טישן? האט אַים דער שׁוּעָר גַּעֲעַנְטַפְּעָרֶט: ס'אֵיז נִישְׁט
גַּעֲוָעָן פֶּאָר וְעוּמָעָן...

שרהט | פרשת פֿקוֹדי תשפ"ה

18

ברא כרעין דאבא

כ"ק אַדְמוֹר מויזניץ-מאנסי שליט"א
נדבה במלואה מלכה לטובות ביהמ"ד סאנטווב תשפ"ה

ביום הקדוש שעעל"ט תשפ"ה שהיתה
בبني ברק, ולסעודת מוצאי יום הקדוש
הלכתית לביתו של ידידינו המשפייע
המפורסם הגה"צ רב אלימלך בידערמאן
שליט"א. בהיותי שם, אמר לי רב
אלימלך בתחום דבריו: כולם יודעים
שהוויזניצער רב שלייט"א (על ישראל
הדרתו בקרית וויזניץ בני ברק) אין א
גרוייסער פארגינער, תמיד חשבתי שבנו
הרה"צ רב חיים מאיר שלייט"א, אב"ד
קרית וויזניץ בני ברק, גם הוא פארגינער.
לאחרונה נודע לי שאין פנוי הדברים
כך, ערד אין אומפארגינער. שמעתי
לאחרונה שהוא אמר, "הבעל 'נועם שיח'
הוא הא'מיילעך בידערמאן של אמעריקע.
וואס אין מיט אים, ערד פארגינט נישט
אביסל בעסערס?" אמרתי לרב אלימלך
כשבת שחוץ על פני, "דער וויזניצער רב
וויזט איז אין בין א מסתפק במועט..."
הגה"צ אב"ד סאנטוב שלייט"א ובועל נועם
שיח, אין גליון 'נועם שיח'.

כasher hofe' u galion zeh, ha'knessotho al ha'kodosh panima
לכ"ק מון אדמו"ר מויזשניץ-מאנסי זוקללה"ה
 ועבר עלייו מרישא ועד גמירה, ואמר "זעיר גוט, מצוח לפרשם!"

התאחדות תלמידי וחסידי ויזניץ בנשיאות כ"ק מון אדמו"ר שליט"א

וח' מותח חיים 3 קריית ויזניץ בני נוקט פקס: 03-6783423

מתוך דרשה הנפלה

מאת הגאון המפורסם רבי שלמה זלמן פרידמן שלייט"א
 אבר"ק וזרו אליעזר סאנובוב, לי"קווד

בשבת התועדות לחסידי ויזניץ בארא"ב וקאנגדא
 במחנה צמח צדיק ויזניץ, פאלסבורג בי' אירק
 שבת קושט פרשת יעקב תשס"ח לפ"ק

בראשו מוריבבו הרה"צ רבי ישראל שליט"א

בס"ד

געטוון ב"י יעדער געלענדייט? דער רב' האט
 געמאנטן אונן נאכאמאל געלמאנטן!! ואס האט דער רב' האט
 געמאנטן? אין זיך האט דער רב' געמאנטן!
 אידישקייט האט דער רב' געלמאנטן!
 רבות! איז דען דא זוישן אוין איז מאונטש - צו
 אן עלטערעד איד - אינגעראטן - א בחור - א קינד,
 וואס איז נשט אופיגעלמאט געווארן ב"י די
 היינטיגע פסקוי זומרא פון דעם רב' שליט"א! ואס
 האט דער רב' געטוון דא נעטן נאכט ב"י דער
 באטען ער האט געלמאנט! ואס האט דער רב'
 געמאנטן? אידישקייט האט דער רב' געלמאנטן!! ווען
 דער רב' האט דער ציצילט די מעשה פון בעזער רב'
 ז"ע, האט ער שם דער ציצילט מעשיה לעיל? דער רב'
 האט געלמיינט ערפס צו מאונען! ווי וויט מען זארכ'
 אקטונג געבן נשט ווי צו טוון איד! און וווער האט
 שפערער דערמאנט אפ', אַפְּלִיל וווען ס'האנדלאט
 זיך וועגן דעם בכוון פונס רב' טאר מען אויך ווישט
 אלעס טווח.

אונ רבות! דאס איז יישט נאר די ווואר, דאס איז
 יעדער ואיך, איך האטל מיט פונדעוויטיגנס - איך

מורו' וזרות, אלע וויסן דעם שפיך' וארט,
 "ברא רעה דאבה", און זאמות אי מוקוו בח"ל,
 און מסכת עירובין דך ע"ב, און רשות" און כתובות
 דך צ"ב ע"ב - דאס מיניט און קינד איז א קניה פון א
 טאטן, וואס פעלס א קניה? ואלט נישט געלמאסט
 מער צו אנגן, א קינד איז לא Kapf פון א טאטן, אדרער
 א קינד איז דער רעלצע האנט פון זיין טאטן, ווי
 קומטדאָרין א קניה?

נאר דער פשט איז אויך, ואס טוט א קניה פון א
 מענטש? אונ קניה פון א מענטש קיבט אויך דעם
 מענטש, און א קניה פון א מענטש געלט אויך דעם
 מענטש - דאס מיינט ברא רעה דאבה, און קינד איז
 א "זינדה" פון זיין טאטן - א קינד האט בכה
 אויפזזהיבן זיין טאטן, און א קינד קען הלילה
 משפלזין זיין טאטן.

די אלע ואס האלטן מיט דעם דיאזין שבת,
 זעהן קלואר ואס האלטן מיט דעם דיאזין שבת -
 ואס האט דער רב' זאל זיין גענות געתוון וווער
 האט נאר געהאט אביסל כה? ער האט
 אויפגעפלאקטערל דעם עולט! ואס האט דער רב'

האט דאך נאר געמיינט דעם אייבערשטן. דער רבי
האט נאר געוואלט איפּוֹתָן פַּאֲרָא אִידְשְׁקִיטִי! דער
רבֵּרֶאלְטֶדֶאָר מִיטְוַיְוִיטַּמְעָגְלִיךְ, דָּעֵר וּבְרִיעָרֶטֶן
דאָרְדִּידְרָשָׂותְפּוֹנְסְרָובֶן, אָן אַזְדָּעָרְרָבְּיָעָהָטָאָן
וּזְיָזְנִיךְ קָאָכְטָמְעָן אָן אִידְשְׁקִיטִי, האָטְפּוֹן דָּעֵם דָּעֵר
רבֵּיאָגְעָוָאָלְדִּיגְעָרְתָּעָנוֹגְוָוָחָתֶ!

דער רבי זעהַטֶּן, אוֹסְטְּשִׁיטָא שְׁלִיחַ הָגָן, אוֹן
פִּירְטָא אַוְסְזִין הַיְּלִיגָּרְשְׁלִיחָה בְּנָאָמָנוֹת! - מִיטְאָ
תְּמִימָוֹת! - מִיטְאָ פְּשָׁטוֹת! - מִיטְאָן
אַבְּעָרָגְעָנְגָבְּנִיקִיטִי! - מִיטְעָן עַרְלִיכְקִיטִי! - אָן קִיְּנִ
שְׁמָן נִישָׁעָתְכָלְלָאָן וְכָלְלָאָן קִין שְׁמָחְשָׁבָנוֹת! נָאָר
איָין חַשְׁבָּוֹן אָן נָאָכָמָאָן אָין מִיטְאָן - צָוָהָן דִּי
שְׁלִיחָהָתְפּוֹן זָיִן טָאָטָן! אָן נָאָר מִיטְאָן מְטָרָה - צָוָהָן
זָוָהָן אָנָּחָתְרָוחְפָּאָרְבִּין בְּרוֹאָכְלָהָעוֹלָמִים.

זָאָל דָּעֵר אִיזְבְּעָרְשְׁטָעֵר הַעַלְפָּא, אוֹזְדָּעֵר רָבִי זָאָל
זָיִן גְּעָנוֹתָן אָן שְׁטָאָרָק, אוֹן זָאָל צּוּרִיקְמוֹעָן צְדִי
כוֹהָוֹת, מַעַן זָאָל קָעָנוֹן הָעָרָן אָן וּוֹאָרְטָפָן אָיָהָם, מַעַן
זָאָל נָאָר קָעָנוֹן הָעָרָן אָן "אָנְכָן" עַרְבִּיְם הַקְּדוֹשָׁ -
אָה - דָּעֵר "אַמְּנָמָן" עַרְבִּיְם הַקְּדוֹשָׁ, וּוּרְסָגְעַדְעָנְקָטָ
- סְהָאָטָא דָאָךְ גַּהְעָאָט אַיְוִיפְּלָחָן, סְהָאָט גַּהְעָאָט
אַלְעָלָטָעָמִים - דָעֵר הַיְּלִיגָּרְשְׁלִיחָה מִן הָאָט נִשְׁטָא גַּעַנְעָט
בָּאוֹעָיָעָן אַזְאָטָעָם ...

דָעֵר אִיזְבְּעָרְשְׁטָעֵר זָאָל הַעַלְפָּא, אוֹזְמָעָן זָאָל זָוָהָן
זָיִן צָוָהָן לְכִתְגָּעָר מִינְטוֹן פּוֹן דָעֵם גּוֹרִיסְקָן קְבָּלָתָ
פְּנִים פָּאָרְמָשְׁיָה צְדָקָנוֹ, אוֹן מִירְאָלְצָאָלְקָעָנוֹן
גִּיְּנָן, אַנְיָאָנָעָם מִיטְרָן בְּרִיןְזָאָל זָיִן גְּעָנוֹתָן, אוֹן מִירְ
זָאָל זָוָהָן צָוָהָן גַּוְלוֹה שְׁלִימָה אֲמִיתִיתָה בְּמֹהָרָה
בִּמְנוֹ אָמָן.

בָּאָקוֹם יַעֲדָעָו וְאָךְ דִּי תּוֹרָותְפּוֹנְסְמָרְבָּ - אָן סְקִומְטָ
מִירְ טְרָעָן אָן דִּי אַיְגָן, אַיךְ וְאָא סָאָרְטָ בְּחִנָּה
פּוֹן שְׁכָנָה מִזְבְּרָתָה מִתְּרָן גְּנוֹן! אָךְ זָוָהָן דָעֵר רָבִי
שְׁטִיטָה אָונְזָאָנְטָ דָוָרְזָיְן שְׁלִיחַ הָגָן - דָוָרְזָיְן
שְׁלִחוֹשָׁלְאָדָם כְּמוֹתוֹ!

אָן סְאִי מַוְרָאְדִּגָּא וּוּפִילְ דָעֵר רָבְמָאָנְטָ - מַעַן
זָאָל זָרְזָוָאָמְקָמְעָן שְׁבָתָ קְדָשָׁ - חִנְרָקְבָּנְמָ -
קְבָּעָתָ עַתִּים לְתּוֹרָה - עַר טְוַיְבָּאָטְגָּעְלִילִיטִי אַזְ
בִּיתְמְדָרְשָׁא אַיְיָן, אָן עַר שְׁטִיטָא אַזְרָעָדָעָם וּוּפִילְ
שְׁיֻרְוָתָה אַתְּדָעָרְבָּשָׁוְן מִסְדָּד גְּדוּוֹן - נִישָׁ
נָאָר אָן בְּרָק - נָאָר אָן בְּרָק
מְדָרְשָׁים אָזְנָעָר וּוּלְלָטָן וּוּפִילְ דָעֵר מַאֲנָטָן
מַעַן זָאָל נִשְׁטָא רָעָה לְשָׁוֹן הָרָעָ וְהַעֲולָה עַל וּלְלָהָן -
מַעַן זָאָל וּוּיְיָטָאָוּעָלְקָלִיפָּן פּוֹן מַוחְלָקָתָן - דָאָס מַיְנָטָן
בְּאָכְרָעָאָדָבָהָו!

רָבּוֹתָ, דָעֵר רָבְשְׁלִיטָא הַיְּבִיטָ אַוְיָף דָעֵם
כְּבָודָ פּוֹן זָיִן הַיְּלִיגָן טָאָטָן! דָעֵר רָבְשְׁלִיטָא הַיְּבִיטָ
הַיְּבִיטָ אַוְיָף דָעֵם שְׁטָאָלְצָן פּוֹן חִסְדִּי וּזְיִזְנִי!
אָזְ אַוְיָבָ אַזְרָעָגָזָן - מַסְרוֹף הָעוֹלָם וּזְ
סּוֹפּוֹ! - יַעֲדָר אַיְגָעָר וּוּסִיסָט וּוּיְיָטָדָעָר
אַלְיָין הַאלָטָבִי דָעֵם וּוּאָסָעָר מַעַנטָן פּוֹן
עַנְעָם!

מִצְדָּחָד אִזְטָאָקָעָ אַכְוָרָאְדִּיגָר וּוּיְתָאָגָ, אָזְ
דָעֵר רָבְרִיחָאָטָנְיִשְׁתָּדְיִוְתָהָפָן אַמְּאָלָן, מַיְקָעָן נִשְׁטָא
נָהָנָה זָיִן פּוֹן דָעֵם דָבְרִין וּאַמְּאָלָן, אַבְעָרְדָאָס אָזְ
זָיכָעָר, אָזְ דָעֵר רָבִי אִיזְשְׁטָאָרְכּוּפְּרִידָן, וּוּילְ דָעֵר
רָבִי הָאָטָדָאָךְ קִינְמָאָל נִשְׁטָא גַּעֲמִינִיטָן, דָעֵר רָבִי

תּוֹדָה וּבָה לְהָרָה "גְּשַׁלִּיטָא" שְׁהָשְׁמִיעַ לָנוּ אֶת הַדְּרָשָׁה עַל קְسָתָה לְאַחֲרַ הַשְּׁבָתָ כְּדִי לְזַכְּתָ בָּזָה גָּמְאָרִים.

את הקסטה (טעיף), וגם את כל הדרשה בכתב, יכולון להשייא:

במשרד ההתחדשות, וגם משרד קהל האבת ישראל וויז'ין
בארה"ב יכול להציג מ文书 רשות מקרקעין בארץ פארק,
ו גם ב'ויז'ין להציג מ文书 ווילטער בדור'.

טלפון: 1-845-783-7900

טלפון: 03-677-0254

טלפון: 03-677-0254

דער רבִ איז גוט געשלאָפַן

ברצוני לספר סיפור נפלא ששמעתי ממוקור ראשון. האיש הזה יש לו קשר שנים רבות עם מרכן אדמו"ר מויז'ניץ שליט"א - על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק: לפניו כמה שנים ביקר מרכן הרבי שליט"א באמריקא לרגל נישואיו אחד מנכדי. ביום החופה באו הרבה חסידים בבית הרבי שליט"א להיכנס אליו עם קויטל. לפתע קרא הרבי להגאים, וביקש מהם שהיות שהוא מאד עייף, הוא מבקש שייסגורו עוד מעט את הדלת לשעתיהם, אז לא יכנס אף אחד אליו. והוסיף הרבי, שכמו כן הוא מבקש מאת הגאים בעצם שוגם הם יילכו לנוח כדי שייהיה להם כח בשמחת החותונה. מסFOR האיש הזה, שהרב התקשר אליו ואמר לו שבשעתיהם אלו שחדלה יהיה סגו, הוא מבקש ממנוшибאו לדלת האחורי של הבית וידפק בדלת. כשהגיעו השעה היmana, סגו הגאים את הדלת והלכו לנוח, ואז הגיע האיש הזה לדלת האחורי ודק בדלת והרב פתח בעצמו את הדלת ויצא אליו.

הרבי נכנס לרכב של האיש הזה והואורה לו לנסוע, וביקש הרבי מהנהג לנסוע לכתובת מסויימת ולעוצר שם אצל הבית, ולהורידו שם ולחוזור כעבור שעה. מסFOR האיש הזה, שהוא ידע היטב מי מתגורר באותו בית, שם היה משפחה מאד שכורה ויש שם רח"ל הרבה מחולקת, ולבית זה נסע הרבי. כשהגיעו לבית, ירד הרבי לבדו ונכנס באותו בית, והאיש הזה חזר כעבור שעה לקחת את הרבי בחזרה לבתו נואה קודש, והרבץ חזר מחדל האחורי, ואך אחד לא ידע לא ביציאתו ולא בחזרתו.

מסFOR האיש הזה, שביליה בעת שמחת החותונה השתווק לדעתם אם הגאים יודעים מנסיעת הרבי או לא, וכן ניגש לאחד הגאים ואמר לו "דער רבִ איז איזוי פריש און אויסגערטע" [הרבי נראה רענן ונינוח]. נענה gabai ואמר "אי אי, ואס מיינסטו, דער רבִ איז היינט גוט געשלאָפַן פאר צוויי שעה" [כן כן, מה אתה חושב, הרבי ישן טוב היומן לשעתים...]

